

Prelatovo pismo (junij 2013)

Prelat razlaga zadnji člen Vere, ki govori o Jezusu Kristusu (ki “bo prišel sodit žive in mrtve ...”) in se nanaša na Svetega Duha, ter nas spodbuja, naj se v tem času čakanja s pomočjo Posvečevalca pripravljamo na Kristusovo kraljestvo.

10. Jun. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko začnemo mesec junij, se vedno še posebno močno spominjamo svetega Jožefmarija, čigar liturgični spomin – slovesnost v Prelaturi – je 26. junija. Ko se poglobljamo v zgled njegovega življenja, ko prebiramo njegove spise, vedno bolj opažamo velika čuda, ki jih Bog uresničuje v dušah, ki so popolnoma zveste njegovim načrtom. Na ustnice mi prihaja tisti vzklik iz Svetega pisma: *mirabilis Deus in sanctis suis*[1], kako občudovanja vreden je Bog v svojih svetih!

Popolno poistovetenje s Kristusom – kajti to je svetost – se na poseben način pripisuje Svetemu Duhu. Zahvalimo se mu za delovanje, s katerim nenehno posvečuje duše. V preteklih dneh, ko smo obhajali slovesnost binkošti in kasneje praznik presvete Trojice, smo svoje srce velikokrat povzdignili k temu Bogu, čigar volja je – kakor piše sveti

Pavel – *da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice*[2].

Ko se ponovno vračamo v čas med letom, nas liturgija spominja, da se nahajamo v zgodovinskem obdobju med prihodom Tolažnika na binkošti in Jezusovim prihodom v slavi ob koncu časov. To je ena od resnic, ki jih vsebuje veroizpoved, in s katero se zaključi cikel skrivnosti, ki se nanašajo na našega Gospoda. Vsako nedeljo pri sveti maši izpovedujemo, da bo Gospod, ki sedaj sedi na Očetovi desnici, *spet prišel v slavi sodit žive in mrtve; in njegovemu kraljestvu ne bo konca*. [3]

»Po vnebohodu je Kristusov prihod v slavi povsem blizu,«[4] pojasnjuje Katekizem katoliške Cerkve, v smislu, da se lahko zgodi kadarkoli. Samo Bog ve, kdaj bo nastopil ta dogodek, ki bo zaznamoval konec zgodovine in dokončno prenovitev sveta. Zato moramo brez črnogledosti in strahu,

a s čutom odgovornosti hoditi dobro pripravljeni na to dokončno srečanje z Jezusom, ki se bo za vsakega človeka uresničilo ob času njegove smrti. Od Boga prihajamo in k Bogu gremo: ta resničnost v temelju predstavlja povzetek krščanske modrosti. Kljub temu pa se, kakor je pred kratim potožil papež, **pogosto pozablja na ta dva pola zgodovine, predvsem pa vera v Kristusov ponovni prihod in v poslednjo sodbo v srcu kristjanov včasih ni tako jasna in trdna**[5].

Premišljujmo o tem, da pred dokončnim srečanjem z Gospodom za vsakega človeka najprej pride Gospodovo nenehno delovanje v običajnem življenju. Še vedno se spominjam živosti, s katero je sveti Jožefmarija za to vsakodnevno pot prosil Gospoda: *mane nobiscum!*[6], ostani z nami. Ko mu to rečemo, ali se zavedamo, da mu moramo dovoliti, naj On deluje v našem

življenju? Opozarjal nas je tudi, naj bomo v katerem koli trenutku pripravljeni pred Bogom odgovarjati za svoje življenje. V *Poti* je zapisal: **“Prišel bo soditi žive in mrtve,” molimo v Veri. – Ko le ne bi pozabil na tisto sodbo in na tisto pravičnost in ... na tistega**

Sodnika.[7] Sam sem priča tega, da je vsak dan premišljeval o tem in navdajalo ga je veselje; enako se moramo razveseliti vsi, ki vemo, da smo božji otroci. Zato je dodajal: **Ali se v tvoji duši ne iskri želja, da bi bil v zadovoljstvo tvojega Očeta – Boga, ko te bo moral soditi?**[8]

Sedanji čas, zgodovinsko obdobje, ki ga mora prehoditi vsak človek, je »čas pričakovanja in čuječnosti«[9], v katerem moramo delati s pričakovanjem in navdušenjem dobrih otrok, da bomo na zemlji s pomočjo milosti malo po malo uvajali božje kraljestvo, ki ga bo Kristus dopolnil na poslednji dan.

Tako pojasnjuje prilika o talentih, o kateri je naš Oče tolikokrat govoril[10]. Papež je spomnil nanjo v eni do svojih katehez o letu vere. **Čas pričakovanja Gospodove vrnitve je čas delovanja, ko naj bi božji darovi rodili sadove, ne za nas same, ampak zanj, za Cerkev, za druge. Je čas, ko naj bi si vedno prizadevali za večanje dobrega na svetu. Še posebno danes, v tem obdobju krize, je pomembno, da se ne zapiramo vase, da ne zakopljemo svojega talenta, duhovnega, intelektualnega in materialnega bogastva, torej vsega, kar nam je dal Gospod, ampak da se odpremo in smo solidarni in pozorni do drugih.**[11]

Moje hčere in sinovi, ne pozabimo teh priporočil. Trudimo se, da jih drugi ljudje – mnogi – ne bodo samo poslušali, temveč se jih bodo trudili uresničevati v praksi. Vse se namreč povzame v tem, da smo zaradi božje

ljubezni pozorni na potrebe drugih ljudi. Najprej pa na najbližje, torej tiste, ki so zraven nas iz družinskih, poklicnih ali družbenih razlogov, misleč na besede svetega Janeza od Križa, ki jih povzema tudi Katekizem: »Na večer našega življenja bomo sojeni po ljubezni.«[12] To je izrazil Kristus sam v presunljivem prizoru poslednje sodbe, ki ga opisuje sveti Matej[13]. Kako znamo služiti? Ali v te male pozornosti, ki bi morale biti vsakdanje, polagamo nadnaravno in človeško veselje?

Misel na poslednje reči ne sme biti – ponavljam – razlog za strahove, ki hromijo dušo, temveč priložnost, da bomo pravilno naravnavali našo zemeljsko stezo ter se prilagajali temu, kar Bog pričakuje od vsakega izmed nas. Spodbujati nas mora, **da bolje živimo sedanjost. »Bog nam z usmiljenjem in potrpežljivostjo daje ta čas, da bi se ga vsak dan učili prepoznavati v ubogih in**

majhnih, si prizadevali za dobro in bili čuječi v molitvi in ljubezni.[14]

Vzdržuje in spodbuja nas Sveti Duh, ki ga je Jezus po svojem vnebohodu poslal na svet. O tem smo v veselju premišljevali ob nedavni slovesnosti binkošti. Vsakokrat, ko molimo Vero, izpovedujemo njegov obstoj in njegovo delovanje v Cerkvi: *Verujem v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja. Ki izhaja iz Očeta in Sina. Ki ga z Očetom in Sinom molimo in slavimo. Ki je govoril po prerokih.*[15]

Gre za človeškemu umu nedosegljivo resničnost, ki jo je Kristus razodel apostolom in nam kaže veličino in popolnost Boga. »Oče ni od nikogar narejen, ne ustvarjen, ne rojen. Sin je samo od Očeta: ne narejen, ne ustvarjen, ampak rojen. Sveti Duh je od Očeta in Sina: ne narejen, ne ustvarjen, ne rojen, ampak izhaja [od Očeta in Sina].«[16] *Katekizem katoliške Cerkve* ta nauk strne v

kratke besede: »Božja enota je trojstvena (troedina)«[17].

Sveti Duh je Ljubezen prvih dveh oseb: neustvarjena in neskončna Ljubezen, Ljubezen istega bistva, večna Ljubezen, ki izhaja iz vzajemne izročitve Očeta in Sina. Je v celoti nadnaravna skrivnost, ki jo poznamo prek razodetja Jezusa Kristusa in ki pomaga razumeti veličino darú ljubezni. Na temelju njegovih besed so se cerkveni očetje in drugi veliki teologi, vodeni po učiteljstvu, trudili v luči in polsenci vere na nek način orisati božanskost Tolažnika.

Izhajanje Svetega Duha iz Očeta in Sina so razložili kot Ljubezen, ki obstaja sama po sebi. To so pojasnjevali z načinom, kako spoznavajo in ljubijo človeška bitja, ki so ustvarjena po božji podobi in sličnosti, ter glede na imena in poslanja, ki se v Svetem pismu

pripisujejo Svetemu Duhu. Tako kakor Bog Oče ob poznavanju svojega bistva rodi Sina, tako Oče in Sin ljubita drug drugega v edinstveni, večni in neskončni ljubezni, ki je Sveti Duh.

Kolikšno veselje in kolikšen mir bi nam morala dajati vera zavedanja, da nam v vsakem trenutku pomaga božji Tolažnik! Ne spremlja nas samo od zunaj, kot ljubeč prijatelj, temveč kot gost, ki z Očetom in Sinom prebiva v globini naše duše v milosti. *V hudem trudu si nam mir, v vročem dnevu hladen vir in tolažba v žalosti*[18], moli Cerkev v pesmi slednici na binkoštni dan. On je *lux beatíssima*, luč preblažena, ki posije v dno duše. Razsvetljuje nas, da bi bolje spoznali Kristusa, krepi nas, da bi mu sledili od blizu, kadar nas pestijo težave in ovire, spodbuja nas, naj gremo ven iz samih sebe, da bi skrbeli za druge in jih vodili k Bogu.

Božja moč in oblast razsvetlujeta obličje zemlje. Sveti Duh še naprej pomaga Kristusovi Cerkvi, da bi bila ta vedno in povsod znamenje, povzdignjeno pred narodi, ki človeštvu oznanja božjo naklonjenost in ljubezen (prim. Iz11, 12). Naj bodo naše omejitve še tako velike, lahko ljudje z zaupanjem zremo v nebesa in čutimo polnost veselja: Bog nas ima rad in nas osvobaja naših grehov. Navzočnost in delovanje Svetega Duha v Cerkvi je poroštvo in predujem večne sreče, tistega veselja in tistega miru, ki nam ga podarja Gospod.[19]

Ena od najpogostejših prispodob, ki jih uporablja Sveto pismo, ko govori o Tolažniku, je voda, element, ki je absolutno potreben za naravno življenje. Kjer je ni ali je primanjkuje, se vse spremeni v puščavo in živa bitja zbolijo ali umrejo. Izraža eno od velikih bogastev, ki jih je Stvarnik

zaupal ljudem, da bi z njim dobro upravljali in služili vsem. V nadnaravnem redu je ta vir življenja Tolažnik. Kristus je v svojem pogovoru s Samarijanko in kasneje na šotorskem prazniku obljubil, da bo tistim, ki bodo z vero sprejeli njegovo besedo, dal *žive vode*; da bo v vse, ki ga bodo iskali, položil *izvir žive vode*, ki bo neprenehoma izvirala iz njihovega srca. Sveti Janez piše, da je to *rekel o Duhu, ki ga bodo prejeli tisti, kateri so sprejeli vero vanj*[20].

Sveti Duh prihaja h kristjanom kot neusahljiv vir božjih zakladov. Prejeli smo ga pri krstu in pri birmi; daje se nam pri zakramentu spovedi, ker znova prenaša na duše neskončne Kristusove zasluge; poslan je k našim dušam in našim telesom vsakokrat, ko prejmemo evharistijo in druge zakramente; deluje v vesti prek kreposti in darov ... Z eno besedo, njegovo poslanstvo je v tem,

da nas naredi za resnične božje otroke in da se vedemo skladno s tem dostojanstvom. **Sveti Duh nas uči, da gledamo s Kristusovimi očmi, da živimo življenje, kot ga je živel Kristus, da razumemo življenje, kot ga je razumel Kristus. Zato živa voda, ki je Sveti Duh, odžaja naše življenje.[21]**

Po Tolažniku, Gospodu, ki oživlja, ki je govoril po prerokih in ki je mazilil Kristusa, da bi nam posredoval besede Boga, se sedaj sliši njegov glas v Cerkvi in v globini duš. Zato ***živeti po Svetem Duhu pomeni živeti iz vere, upanja, ljubezni; pustiti, da se nas Bog polasti in v temelju spremeni naša srca ter jih naredi po svoji meri***[22]. Bodimo hvaležni za skrb, ki nam jo daje kot dober oče in mati, kajti to in še veliko več je Bog za vsakogar od nas. Ali se pogosto obračamo k njemu? Ali vsak dan obnavljamo odločitve, da bomo svojo dušo ohranjali pozorno na njegove

navdihe? Ali se jim trudimo slediti, ne da bi se upirali?

Da bi te težnje postale resničnost, vam priporočam, da ponotranjite te besede, ki jih je sveti Jožefmarija zapisal v prvih letih Dela: ***Pridi Sveti Duh! Razsvetli moj razum, da bom spoznal tvoje zapovedi, utrdi moje srce proti pastem sovražnika, vžgi mojo voljo ... Slišal sem tvoj glas in nočem otrdeti in se upirati z besedami: kasneje ..., jutri. Nunc coepi! Zdaj! Naj se ne zgodi, da jutrišnjega dne zame ne bi bilo. O, Duh resnice in modrosti, Duh umnosti in sveta, Duh veselja in miru! Hočem, kar hočeš, hočem, ker hočeš, hočem, kakor hočeš, hočem, kadar hočeš ...***[23]

Z vsem zaupanjem ga prosimo za Cerkev in za papeža, za škofe in duhovnike, za vse krščansko ljudstvo. Na poseben način ga prosimo za ta majhen delček Cerkve,

ki je Opus Dei, za njegove vernike in sodelavce, za vse ljudi, ki se približajo našemu apostolatu, ker jih vodi plemenita želja, da bi bolj in bolje služili Bogu in drugim ljudem. In kako velika tolažba nam je dana s slovesnostjo Jezusovega Srca in spominom brezmadežnega Marijinega Srca! Zatecimo se k tem pribežališčem miru, ljubezni, veselja, gotovosti.

Pred dvema dnevoma sem se vrnil s potovanja v Južno Afriko, kjer delo Opus Dei že dobiva svojo obliko. Veste, da bi rad bil povsod, kjer živijo in delajo moje hčere in sinovi. Tja grem z molitvijo, z veselo požrtvovalnostjo, z izročanjem dela. Združite se z mojimi nameni in molite zame, predvsem na moj rojstni dan, 14. junija, da me bo vedno in v vsem vodila izključna gorečnost, da bi služil Bogu, Cerkvi, dušam in vsem vam, s popolnostjo in veseljem, s katerim je deloval naš

Oče, z zvestobo predragega don
Álvara in vseh, ki so pred nami šli v
nebeško domovanje.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. junij 2013

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] *Ps* 67/68, 36 (Vg).

[2] 1 *Tim* 2, 4.

[3] Rimski misal, Nicejsko-carigrajska
veroizpoved.

[4] *Katekizem katoliške Cerkve*, št.
673.

[5] Papež Frančišek, Govor na splošni
avdienci, 24. 4. 2013.

[6] *Lk* 24, 29.

[7] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 754.

[8] *Prav tam.*, št. 746.

[9] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 672.

[10] Prim. *Mt* 25, 14-30.

[11] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 24. 4. 2013.

[12] Sveti Janez od Križa, *Avisos y sentencias*, 57. V: *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1022.

[13] Prim. *Mt* 25, 31-46.

[14] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 24. 4. 2013.

[15] Rimski misal, Nicejsko-carigrajska veroizpoved.

[16] Atanazijeva veroizpoved (*Quicumque*).

[17] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 254.

[18] Rimski misal, slovesnost binkoši, *Pesem slednica*.

[19] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 128.

[20] Prim. *Jn* 4, 10-13; 7, 37-39.

[21] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 8. 5. 2013.

[22] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 134.

[23] Sveti Jožefmarija, rokopis, april 1934.